

Brumărel

Bragagiu

Brumărel*

Eternități de frunză
Freamătă file, file,
Iar vremea se amuză
Trecându-le prin zile.

Ieri doar în primăvară
S-au desfăcut cleioase,
Iar astăzi ninge-afară
Cu-aramă ofticoase.

A vieții melodie
Din vară minunată
Le scrise-o poezie
Pe foaia lor curată.

E-o trecere prea iute
Ca o bătaie-n gene
Și cad pe întrecute
Poemele-n troiene.

Au fremătat o viață
Dorindu-se ca aripi,
Ci iată-n flori de gheață
Pământul le răsare.

Căderea nu-i cununa
Că-i tristă, că-i ferice:
„Eu zbor!” - își strigă una...
„Eu cad...” - alta își zice.

Pe un covor de vise
Ce nu mai poartă-avântul
Uitate ori înscrise
Doar le foșnește vântul.

Tristă pe-alee trece
Cu Dragostea-n durere
Toamna-n voalul rece
Vrând să le dea putere.

Le-adună la belșuguri

De dumițre**-n brumă
Și seamănă cu muguri
Speranțele din urmă.

*BRUMĂRÉL Octombrie

**DUMITRÎȚĂ, crizantemă.

Victor Bragagiu